

ЂЕЗЕ БОРДАШ

ВИЛХЕЛМОВ РАК*

– Гризе ли, господине професоре? – довикнуо је хидроинжењер Бела Вечеи Јакобу Зауеру пројуривши долмом иза њега.

Док се професор вајкао да је досад уловио само неколико малих деверика и караса, које је бацио назад у воду, видео је само шешир који лебди у ваздуху и гест којим као да му је поручено, вратићу се ускоро, причекајте мало. Можда је то и рекао, али је све ближи пароброд пригушио звуке, сатеравши их међу врбе, на обалу малог канала, где је нешто петљао онај ћакнути Вилхелм. Зауера је изненадило то дизање шешира, јер Вечеи до сада није био баш љубазан према њему, чак се понашао прилично суздржано. Сетио се како му је пролетос, у касини, дао до знања да се још не може мешати у послове великих. Вечеи је тада држао предавање о значају канала и решењима затварања капија Тирове преводнице у Бечеју; у дискусији која је уследила, професор је желео да дода како изградњу канала сматра епохалном, пре свега зато што су некада овде расли само трска и шевар, а сада је, ето, ова земља постала рај за индустријска постројења. Уз видно подругљив осмех, Вечеи је ушима бројне публике наменио опаску да би млади природњак требало да зна да се овде узгајао пиринач још и пре изградње канала. Шта би онда значило ово подизање шешира? Пријатељски гест? Није имао времена да много размишља, а и да јесте, могао је то да објасни само тиме што је Вечеијева ћерка била ученица гимназије. Загледао се у заљуљани пловак, јер није знао да ли то риба гризе мамац или га померају таласи које прави брод у пролазу. Ипак је било то посреди, јер чим су се таласи смирили, и перце је затихло на површини воде, налик неком уснулом патуљку.

* Поглавље из романа Ђезеа Бордаша, *Fűzfásip*, Форум, Нови Сад 1992.

Данас неће бити рибе, помисли професор, гимназијска збирка се неће обогатити. А пецао је вођен управо том жељом, да прошири колекцију, која је до сада имала десетак различитих врста, које је све он сам уловио. Ово је мој сопствени производ – хвалио се више пута пред колегама, као да су на полици биле флаше вина, а не препариране рибе. Ту су се већ поређали: сом, шаран, смуђ, деве-рика, карас, сунчани и златни, црвенперка, лињак, буцов, кесига, греч и његова подврста, балавац.

Познавао је одлике сваке од њих, и настојао да прикупи што више њихових варијетета, као колекционар почетник кад набавља слике. Највише се радовао риби, то су сви у граду знали, а због оног случаја током његовог првог излета на канал, који је додуше поверио само директору Секељу, ученици су му наденули надимак Грдна риба.

– Данас нема ништа од рибе – понављао је мрзовољно, било би боље да је остао код куће, по жељи своје супруге Аранке, како и доликује младом ожењеном човеку.

На преводници је била прилична гужва, што је значило да пролази још једна лађа. Џаба, чим у шећерани крајем октобра почну радови, сезона риболова је готова, иако би се тек тада могли хватати најлепши примерци. У том тренутку му је баш потонуо пловак, и када је рефлексно тргао штап, нешто се већ праћакало. Ниско предвечерње сунце га је заслепило, и није могао да види шта је на удици. Кад руком ухвати струну, очи му засјаше: патуљаста сом. Али одмах се и разочарао, јер једва да је био дужи од десет центиметара, па је био неподесан за препарирање. Одлучио је да га врати назад у воду, па је покушавао да зналачки извади удицу из уста сомчића, да га не би превише повредио, и након што је у томе успео, одлучи да га ипак не одбаца. Послужиће као пречистач воде у цистерни с кишницом, помисли. Ставио је нову глисту на удицу, и чим ју је забацио, пловак потону, и нова риба улете у његов чамац. Мора да су близанци, помислио је, тако личе. Бацио ју је у дрвени кош, који је био изнутра обложен жичаном мрежом, тако да је било безбедно, риба није могла да побегне из њега. Обузе га нека чудна похлепа, за још једном, па за још једном рибом. Уосталом, ово јато као да се само ради њега прибило уз чамац, да га зарази бацилом незаситости, који је после тешко иско-ренили.

Био је већ извукао шесту или седму рибу кад инжењер Вечел спусти бицикл на траву и приђе му:

– Видим, кренуле су.

– Јесу, господине инжењеру, погледајте!

Десном руком је мало подигао кош из воде, премда Вечеи није могао ништа да види, док је левом руком држао штап, пажљиво посматрајући пловак.

– Онда да не сметам, иако сам хтео да поразговарам с Вама.

– Ма, реците само, слушам ја.

Занос и страст беху јачи од свега, па ако директор Водопривредног друштва жели да разговара са њим, то је изводљиво и док он мотри на рибу. Истина, до сада је могао да се увери да је Вечеи један од оних који свему, па и разговору, придаје дужну форму. Овдашњи људи су напросто били такви, ретко су журили, а ако јесу, то је било из неког посебног разлога. Као малопре инжењер.

Вечеи је ћутао, али када се професор окренуо према њему да му покаже да слуша, инжењер га је тако упитно погледао да је одмах постало јасно: или ће професор престати да пеца, или инжењер више никада неће прозборити с њим. На крају крајева, Вечеи је старији од њега, и овдашњи је, а он је колониста, са којим се овдашњи живаљ не братими лако, чак и ако је у питању професор. Зато је брзо спустио штап и изашао из чамца.

– Хоћу да причам са Вама о алманаху – рече директор, видно задовољан што је професор схватио да је оно што има да му каже, важније чак и од смуђа капиталца.

– Баш сам се питао да ли сте написали историју канала. Јер ја сам већ предао свој рад господину Штајну

Како је дрзак овај профа, помисли опет директор. Да ли је написао! Па он је то већ десет пута написао, а ако му још и прихвате, то ће бити таква лекција за Зауера, да неће моћи да се сабере. Али сада је морао и ово да прогута.

– Написао сам – нагласи, из чега је Зауер схватио да је погрешно срочио питање – и предао, и баш о томе желим да поразговарамо. Није прихваћена за објављивање. Не само она, већ ако сам добро чуо, ни Ваш рад.

Зауер јекну из дубине душе као да је загризао удицу, и осети како се беспомоћно копрца на канапу уредништва. Избуљених очију, налик уловљеној риби, био је препуштен судбини. Није могао дуго да издржи тишину:

– Не може бити да су одбили.

– И те како може, драги професоре, разговарао сам данас са Штајном. Не знам много о Вашем раду, али очигледно су Вам замерили исто што и мени: превише је стручан, садржи премного података, није довољно читак.

– Не пишемо лирску песму да би је деца рецитовала у школи – плануо је Зауер, невољко признајући у себи да му рад заиста садржи сијасет података. Шта све није навео о земљорадњи и квалитету

земље; приложио је чак и једну табелу о заступљености индустријских биљака. А доказао је и да садња пиринча овде није исплатива, јер роди мало и лошег је квалитета. Опет пиринач! Па, око тога су се већ једном раније препирали. Да није у питању нека замка?

– Видите – настави хидроинжењер, и даље стојећи на обали, крај чамца – приказао сам рад Јожефа Киша све до осамсто друге; у посебном поглављу сам писао о историји вода до шездесет осме, описао сам и реконструкцију коморе на преводници од пре три године. Наравно, текст је подугачак, али сам о томе написао књигу и прикупио читаву библиотеку грађе. Радим на томе већ двадесет година, разумете?

Зауер је претпоставио и нешто друго, о чему сада није хтео да говори. Од Штајна је, наиме, чуо да се, по вишем налогу, имају изоставити делови који би могли да нанесу штету „са тачке гледишта националне безбедности”. У Вечеијевом раду, очигледно може бити речи и о нечем таквом. Али у његовом?

– Чекајте да покупим штапове, па ћемо кренути заједно – рекао је. Ноге су га, међутим, једва носиле назад до чамца, нека горчина се увукла у њега. – Реците ми, господине инжењеру, да ли у Вашем чланку постоје неки поверљиви подаци? – упита кад се вратио.

– Како то мислите?

– Нешто што се не би свидело великом жупану, нешто поверљиво.

– Само сам написао да је трагом идеје о изградњи канала, стотине хиљада људи добило земљу, и да је овде постао рај. Зар није? И да сада, деветсто дванаесте, сваке године отуда прође више од три хиљаде лађи и хиљаду и пет стотина сплавова. Не рачунајући зиму, то је петнаестак дневно. Већ сам писао у *Хидрографском гласнику* о димензијама преводница, распореду мостова и начину рада наших млинова. А то да је „наша драга домовина забачено острво у мору нама несродних народа” и да ми „у нежне душе деце усађујемо патриотизам”, нека упише Ваш директор, то није мој посао. Нисам ни свештеник ни учитељ. Али када је већ у питању политика, јер сам сигуран да је и ту одиграла неку улогу, рећи ћу Вам нешто што би требало да знате: овај канал је изграђен углавном због немачких колониста, а не због нас, Мађара. Беч, наиме, никада није марио за нас, док за вас, Немце, јесте.

Било је то нешто ново за Јакоба Зауера, као још многе друге ствари, али аргумент је био прилично убедљив. Како су велике истине једноставне, помислио је.

– Guten Abend! – поздравио их је Вилхелм, нацерена, ћелава локална бена, босим ногама дижући прашину и држећи корпу у руци.

- А где се ти скиташ? – упита инжењер.
- Брао сам печурке да њима трујем децу.
- Не будали, показуј те печурке!
- Нећу да покажем – рече овај и направи смешну гримасу носом – јер је у корпи бесан рак.
- Какав рак, несрећниче? Дај корпу овамо!
- Идите сви у лепу материну!

То му је била узречица када је говорио мађарски, и мештани су то знали, баш као и то да се на мађарском свакоме обраћао са *џи*. Стога је, кад би носио брашно у куће мађарске господе, или кад би сакупљао старо гвожђе, смео да прича само немачки. А псовао је углавном децу, на пример на пијаци, кад су га из обести задиркивала, или кад би га газда истерао из дућана јер је хтео да пазари на кредит.

– Вили – обрати му се Јакоб Зауер озбиљним тоном – ја ћу купити од Вас и печурке и рака. Колико тражите за њих?

– Рака не дам. Ја сам га уловио, мој је. Али печурке ћу продати.

Ускићен што је добио нешто новца, трчао је око ове двојице, машући слободном руком као птица крилом, док му је на другој руци млатарала корпа, попут седишта на рингишпилу.

– Не дам рака, однећу га у подрум код жаба – рекао је.

– Вили, показуј рака! – прекинуо је разиграног маторог момка Вечеи. – Ако нећеш милом, онда силом.

– Не, то не! – понављао је Вили, и док је говорио, лице му се изобличило, ранији кез заменио је махнити поглед, очи су му чудно заблестале, и као да су из њих полетеле отровне стреле.

Те стреле су се одбијале од Вечеија, који је добро познавао Вилија, али је Зауер зато био погођен. Добри Боже, још ће насрнути на нас, помисли, и ухвати га страх. Али Вили никоме не би наудио, био је тиха будала, којој би се могла поверити и мала деца, да су родитељи то само смели. Једино је био јако осетљив на увреду и претње, којих се доста надобијао, посебно од обесних мангупчића, али и од старијих. Зато је избегавао кафане, јер су га тамо увек задиркивали. Најсигурније се осећао у врбаку, где га нико није видео, где му ништа није претило. Насип је већ представљао опасност. Разлог његове изненадне панике беше то, што се сетио да су пре две године, баш овде, овако предвече, на повратку с купања, неки момчићи наумили да га натерају да свуче панталоне и покаже своју алатку, јер се причало да јој нема премца у целом граду. Он се опирао, али су га склептали, одвезали му учкур, завирили у гаће и, да ли због разочарења или зарад шале, убацили тамо запаљену цигарету. Ћипио је као рањени вепар, јер му се цигарета заглавила између ногу и ноге, опрљивши му бутину. Баш као

и ономад задњицу, кад су намерили да му пале ветрове. Свидела му се та игра. Свукао је гаће, наслонио се на оборено дебло врбе: када би пустио ветар, дечасти би га здушно палили. Гледајући уназад, видео је како гори плавичастим пламеном. Али при петом или шестом покушају, када му је већ понестало снаге, пламен захвати и маље. Урлајући од бола, попут бивола жигосаног врелим гвожђем, заждио је ка води, посрћући, док му се гаће, које су му склизнуле низ листове, нису сасвим поцепале. Млађарија се добро забављала али је, видећи како на бициклу стиже Пихлер, побегла. Сликара, који је само чуо урлање и видео како се Вили баца у воду, скочи с бицикла и – пошто није могао са обале да домаши момка који није знао да плива – скочи за њим у одећи. Лако га је извукао, вода у близини обале није дубока. Обојица су стајали тамо, скроз мокри. Вили у краћушном кецељу наслеђеном од матере, са својим висуљком што се кукавно клатарио. Видевши га таквог, Пихлер одмах реши да наслика ту сцену, тај полуголи доњи део тела и утучени поглед проистекао из дубоког кајања, који је садржавао и захвалност према своме спасиоцу. Наравно, тада није могао знати да ће то – туга и радост на истом лицу – постати његова стална тема.

Али шта с њим, питао се сликар, па не може овако да га остави? Имао је код себе неку стару кошуљу о коју је брисао четке.

– Вили, покриј се овим, па ћу те бициклом однети кући.

Вили се није противио. Али прво је требало распарати рукаве, јер мада је кошуља заиста била широка, ноге ипак нису стале у простор намењен за руке. У тим разнобојним кошуљастим гаћама сместио се на руду сликаревог велосипеда. Није могао да седне на задње седиште, јер је тамо био штафелај на склапање и два платна. Путем су се договорили да Вили следећег јутра дође у атеље, да га Пихлер наслика. Добиће једну ракијицу за награду.

Слику је после купио директор гимназије, али је мало људи могло да је види јер је висила на зиду његове спаваће собе. Сликара се није радо растао од ње, јер је за њега представљала приказ очаја, преклињања, муке и патње, што би, да верници нису тако тврда срца, доликовало олтару. Али директор Секел је био упоран и платио је добру цену, а Пихлер се уздао да ће још бити прилике да улови Вилија, када ће поново моћи да га наслика.

На насипу поред канала још је трајало преганање око рака, када Зауер, да би ставио тачку на мучну сцену и остварио своју намеру, даде још једну понуду:

– Видите, Вили, ја ћу сада да Вам платим, како смо се договорили, али немојте ми сада дати рака, него га донесите сутра у подне у гимназију. Хенрик Шенк ће га, кад дође време, препарирати и тамо ће остати за сва времена.

Понуда му се допала, баш као и ономад Пихлерова. Пристао је. На крају је инжењер Вечеи платио и рака и печурке, тутнувши Вилију у руку једну круну, али није пропустио да нагласи пред професором:

– Нека ово буде мој прилог за опремање кабинета.

– Али онда сутра да будеш тамо с њим, јер ћу те иначе ја дограбити – укључио се у разговор и чувар преводнице, који је у међувремену стигао и све ћутке одслушао. – Само се смуца овуда, трпимо га јер му је Бог узео памет. – Чувар би очигледно наставио да паметује да га Вечеи није прекинуо.

– Само Ви ћутите и радите свој посао. Да ли је тело већ однето?

– Доктор Ковач је управо кренуо, а настрадалог су колима однели у подрум санаторијума.

Зауер беше ужаснут оним што је чуо. Није знао да се догодила несрећа. Исти онај пароброд који је малопре пурњао овуда прикљештио је једног бродског момка уза сам зид коморе. А хидроинжењер о томе ни речи није рекао, иако је малопре баш био журио на лице места. За њега је алманах био важнији од ове трагедије; у његовим очима десило се нешто најобичније, као да је коњ ритнуо пса.

– Колико је пловила данас прошло кроз преводницу? — упита Вечеи чувара.

– Деветнаест, покорно јављам, а по новом распореду, од следеће недеље ћемо пуштати двадесет пет дневно.

– Сада, док траје кампања, будите потпуно спремни и строго поштујте прописе! Јасно?

– Господине директоре, учинићемо све да тако и буде, па ни сада није било до нас. С бродским ужетом је исто све било у реду. Да се онај несрећник није нагао за њим, ништа се не би десило. Него, ако ми дозволите, колика ће ми бити плата од следеће недеље?

– Водопривредно друштво плаћа четрдесет круна, на које шећерана додаје петнаест. На крају кампање добијате и сто кила шећера. Чуварима гата иде додатних десет круна и педесет кила шећера.

Чувар беше веома задовољан и у знак захвалности се тако дубоко наклонио двојници људи спремних да оду, да му је капа слетела у прашину. Брзо је покупи.

Када су кренули, на другој обали је већ горело светло код електране и код воденице. Тераса Елизаветиног излетишта такође је била окупана светлошћу. Након свега што се догодило, када су стигли пред кућу Вечеија, професора изненади инжењеров позив: нека изволи доћи у суботу са супругом на вечеру. Зауер са захвалношћу прихвати, јер је осетио да су се њихове судбине преплеле, или бар додирнуле, као гвоздене вратнице на преводници.

Следећег дана, Вили је тачно у подне био испред гимназије. Није смео да уђе, али га Штајн примети из зборнице:

– Шта овај Dummkopf тражи овде?

Зауер оде по њега. Улазећи, ђаци су се повлачили до самог зида ходника, готово правећи шпалир, уступајући место професору, а тиме и Вилхелму, који је за њим шљапкао у папучама. Нису разумели шта тражи у гимназији, куда га послужитељ не би пустио ни да привири, али су, судећи по корпи, претпоставили да је нешто донео. Вили је пак весело промарширао, као пуковник на парадној смотри, сетивши се Пихлера, свог добротинитеља, који га је ономад обукао у униформу којој се и сам краљ дивио.

– Кад бих могао код њега да служим – помисли – мада ме нису звали у војску, ја сам бољи војник његовог величанства и од понеког хусара.

И заиста се осећао као прави војник, иако га је Пихлер насликао као резервисту. Јер без њега те слике не би ни било. Био је убеђен да је важнија личност и од самог сликара. Увек је био ван себе од среће када се тога сетио, а сада се саплео и скоро пао на нос. Овога пута нико му није подметнуо ногу, већ је запео за праг кабинета и умало није улетео у учионицу. Ово је нешто, рекао је у себи док је гледао около, задивљено стојећи крај врата. Чинило му се као прави зоолошки врт, какав у животу није видео. Најрадије би помиловао волухарицу коју је Хенрик Шенк тако вешто сачувао у животињском загробном животу да је деловало да ће сваког трена клиснути у своју рупу. Вили је по обичају зинуо а његове очи, водњикаве и уљасте у исто време, попут каустичне соде у којој се управо одмашћивао костур хермелина, зрачиле су истинском срећом. Срце му је играло, као детету кад види клоуна што истрчава на циркуску арену. Корпа му је још висила на руци, и на Зауерово позив да мирно разгледа около, направио је неколико несигурних корака према костурима, препарираним птицама и рибама, ка стакленим теглама пуним формалина. Сасвим се приближио мачијем скелету, посматрајући кости спојене жицама из такве близине, да су се две главе скоро додирнуле. Шенк, који је посматрао сваки његов покрет, у том трену снажно фркну, од чега се Вили тако препао да су му панталоне у трену овлажиле. Умокрио се од страха.

– Henrik, Sie sind Esel. Hinaus! – викну Зауер и показа руком врата тако одлучно да је препарат без речи изашао из кабинета.

– Вили, смирите се – рече му професор. – Седите.

Није га био лако наговорити, јер је пређашње усхићење заменио страх. Осетио се у некој чудној замци, из које би волео да побегне.

Неколико минута су седели у тишини, и он је почео да се навикава, не на кабинет већ на професора, који је према њему очито показивао исто разумевање као и Пихлер. Добро што нема оног грозног Хенрика, према коме је осетио одбојност, још од кад је на пијаци чуо уличног продавца новина како извикује, нудећи *Новосић*: „Препаратор животиња и птица, Хенрик Шенк, Стари Врбас!” Знао је Вили да Шенк није тако вешт да би ишта могао да уради без туђе помоћи. Зашто онда извикују само његово име, а не и Зауерово? Шенк је уствари био из Старог Врбаса, сваки дан је возио бицикл до града Н. након што се запослио у гимназији. А пошто је њена орнитолошко-зоолошка збирка већ имала добру репутацију, скоро сваке недеље је у новине давао оглас који је гласио овако: „Хенрик Шенк, препаратор Природњачког кабинета Гимназије, повољно препарира све врсте птица и животиња. Скрећемо пажњу ловцима да тиме не само обезбеђују прелепе трофеје по ниској цени већ дају и свој допринос науци, јер се свака појединачна птица и животиња подвргава научном испитивању у Природњачком кабинету Гимназије.” Научно испитивање је, наравно, спроводио Јакоб Зауер, коме није сметала чињеница да се овај посао рекламира под Шенковим именом. Само је директор Секељ имао приговор, јер по његовом мишљењу име гимназије треба користити у изричито културне сврхе, али видевши да тај посао гимназији доноси и финансијску корист, зажмурио је на то, у име науке. Јесте да је препаратор углавном са Зауером делио свеже месо дивљачи, срнетину и зечетину. Осим тога послужитељ је и супрузи директора Секеља носио месо, умотано у масни папир, с тим да директор није требало да зна за то. Није ни знао, све док није сео за трпезу.

– Вили, шта мислиш, да ли је тај рак још жив? – упита Зауер кад је видео да се овај довољно смирио.

– Рак је издржљив као корњача, недељама живи без ичега.

– Да проверимо?

– Али нећемо га убити...

– Не, ставићемо га у акваријум... У ову стаклену посуду, видите – објасни професор.

– Али и њему је потребна вода.

– Па, донећете је из канала, добро?

Из прљавог платна у које је рак био замотан, прво су се појавили љубичасти, длакави пипци, уперени у строп кабинета, затим трбух, и на крају моћна клешта.

– Спада у обалске ракове, тежак је бар пола киле – рече Зауер.

Рак се још батргао на столу препаратора, кад у кабинет уђе директор. Професор му махиално даде знак да ћути, јер у трену може све да поквари. Препознавши ситуацију, директор Секељ се

само погледом распита шта се дешава. Пустио их је да заврше разговор. Зауер даде Вилхелму канту у руку, и он крете на канал.

– Видим, у послу сте – рече директор када су остали сами.

– Јесте, господине директоре, ево доказа.

– Каквог доказа?

– Знам да ми нису прихватили рад, чији једини грех представља тврдња да у каналу и данас живе ракови. Доктор Нађ из грађанске женске школе у свом раду, који је прихваћен, тврди управо супротно. Па, уверите се сами.

– Видите, ја не могу да се мешам у то, заправо не желим. Али и даље осећам да ми је дужност... Замерка на ваш чланак је...

– ...да се не позивам на национална осећања – прекину га Зауер нестрпљиво. – Само напомињем да има ракова, попут купине, дивљег хмеља, павити...

– Разумем Ваше побуде, и сам бих се понео на исти начин, али за то је задужен колега Штајн. Само желим да се мирно припремите за сутрашњи разговор и саслушате његове аргументе. Иначе, похвалио бих Ваш рад у кабинету. Доћи ће и Ваше време, запамтите.

Било је за очекивати да Зауер није могао да се сагласи с тим, али је био немоћан пред директоровом добронамерношћу и дубоким познавањем људи. Стајао је пред њим, разоружан и устрептао, као врбова грана, којој није дато да расте на висини и надмоћно посматра свет. Осећао се беспомоћно као главножац што се грчио пред њима.

Погледи обојице пратили су рака.

– Где ли га је Вили уловио? – упита директор.

– Код малог канала. Синоћ.

– А знате ли да ја имам слику на којој је тај клипан Вилхелм? Моћна слика. Барем за мене. Пуна лиризма. Лиризма и баладичности. Нада и љубав, заједно са очајем и болом, на истом лицу... Ако сте заинтересовани, показаћу Вам је. Него, да ли сте чули за Пихлеров успех у Пешти? Па молићу лепо, укључен је у управу Уметничког павиљона. Читао сам да ће на пролеће бити свечано отварање нове зграде, где ће поред Рипл-Ронаија и он имати истакнуто место.

– Требало би да им направимо изложбу овде у касини – пролете Зауеру кроз главу – да се види да ли су пар.

– Знате шта, могли бисмо да отпутујемо на отварање – наставио је директор.

– Понуда господина директора је ласкава, али знате, моја жена...

– Видите, на то сам потпуно заборавио, стари људи о томе више не размишљају. А шта бисте желели, дечака или девојчицу?

Пре него што је професор успео да смисли било какав одговор на ово нерешиво питање, Вили и Хенрик уђоше у кабинет, доносећи воду. Усули су је у велики акваријум, а Зауер је за својим писаћим столом написао тушем на етикети: „Вилхелмов рак, 1912”.

Превела с мађарског
Драишња Рамагански